

opinió | ROSA MERCADÉ. Presidenta de la sectorial de benestar d'ERC i regidora de Política Social i Famílies de l'Ajuntament de Castellvell del Camp

El llarg camí de la llei dels serveis socials

Fa massa temps que les persones amb diversitat funcional esperen recursos que els facin la vida més suportable; la nova legislació permetrà que rebin els ajuts que necessiten per poder tirar endavant amb dignitat

Des d'ERC fa anys que treballam per tenir el nostre propi model de polítiques socials i, per extensió, de serveis socials. Tot i que les competències en aquesta matèria són exclusives de la Generalitat, la formulació d'aquest nou sistema de serveis socials no és feina fàcil, si es té en compte que l'Estat pot promulgar lleis que condicionin allò que es decideix a Catalunya de forma sobirana.

Amb l'aprovació, l'octubre del 2007, de la nova llei de serveis socials, que va rebre el suport unànime de tots els grups polítics, s'ha iniciat un nou camí per als drets reals pel que fa als serveis socials. Però el seu desplegament serà llarg i requereix partides econòmiques que s'aprovin en els pressupostos anuals de la Generalitat (l'anomenada cartera de serveis) i també prou finançament des de Madrid.

El forat ideològic que ha fet aquesta llei a l'Estat espanyol no és gens menyspreable, i ha estat gràcies a Esquerra. La llei de serveis socials de Catalunya va posar sobre la taula la necessitat que els drets socials siguin uns drets exigibles, és a dir, susceptibles de ser reclamats judicialment si l'Estat no els presta, i la llei de la dependència ha estat presonera d'aquest canvi ideològic, d'altra banda tan necessari.

Aquesta idea no es va perdre en el camí de Barcelona a Madrid, com tantes altres. El diputat Joan Tardà va defensar-la amb determinació en el tràmit de la llei pel Congrés, i amb el suport de tots els col·lectius socials afectats es va assolir que la llei de la dependència fos extensiva a «totes les persones que no poden exercir els actes funcionals de la

La llei de la dependència és una eina de gran abast. JOSEP CUELLAR

vida diària». És a dir, també hi tenien cabuda els infants de 0 a 3 anys discapacitats, o malalts mentals, els discapacitats físics i psíquics, i no únicament la gent gran dependent, com el PSOE volia en un principi.

La llei de la dependència és una eina de gran abast que necessitarà el consens social en la seva aplicació. És cert que ja fa massa temps que totes les persones amb diversitat funcional esperen recursos que els facin la vida més suportable. El seu desplegament al territori espanyol ha estat divers, en uns llocs s'ha assolit més ràpidament que en d'altres, en virtut del model emprat per les administracions competents.

A Catalunya, i amb ERC al capda-

Tanmateix no es poden obviar els entrebancs sorgits, mínims si els comparem amb el desplegament d'altres lleis com la de la salut o la LOGSE d'educació. Però que cal siguin corregits amb diligència per l'administració i també assumits amb comprensió per part dels afectats. El desplegament de la llei de la dependència i, no ho oblidem, de la llei de serveis socials tot just comença a caminar i, majoritàriament, el balanç és bo, tot i que encara molt perfectible.

Estem davant d'un gran repte, un canvi profund en les estructures dels serveis socials que requereixen un exercici de democràcia per part de tothom, de la classes política, dels municipis i de la ciutadania. Cal posar encara molts serveis a l'abast de la ciutadania: més centres de dia, més places de residència, més equipaments tècnics... També haurérem d'afrontar la formació i reconversió de professionals del sector, la seva capacitat per a càrrecs directius i l'aparició de noves professions per a donar resposta a la revolució que suposa la universalització dels serveis, sense descuidar l'atenció i el suport a les entitats del tercer sector que des de fa molt supleixen amb el seu treball les llacunes de servei en aquest àmbit.

Mai en la nostra història els drets socials havien estat tan reconeguts i assegurats legalment. Tanmateix cal reclamar d'Espanya els suficients fons per poder-los desenvolupar. El deute històric amb Catalunya també existeix en els serveis socials i la llei de la dependència no ha fet res més que agreujar-lo. La unitat d'acció dels partits polítics s'entreu com l'única opció d'apropar la realitat jurídica a la realitat social. Des d'Esquerra hi seguim treballant.

La conselleria d'Acció Social i Ciutadania, s'ha optat per fer-ho des de l'àmbit públic, amb el treball i la coordinació lligada als equips de les àrees bàsiques dels municipis i dels consells comarcals. Perquè creiem que era l'opció correcta, tot i que no la més ràpida. Correcta perquè des d'ERC sempre hem defensat el caire públic dels serveis socials. Correcta perquè era i és el moment de donar poder als professionals d'aquest sector, als quals, amb molt de retard, els arriba ara el reconeixement de la tasca feta. I correcta també perquè seran aquests professionals qui han de continuar la feina de la supervisió i avaluació dels recursos posats a l'abast de cada usuari.